

Dybeck anmärker om 7—10 **haki**, som är utfyllt efter B 262, att »ordet i sin helhet kan vara namnet **haki** eller verb, imperf. **hak**, **haku**, jfr L 1945; till och med det vanligare **hiak** eller **hiaku**, antaget att runan **i** försvunnit i den remna, som skilt stenens tu stycken».

I UFT 1873 lämnas tolkningen: »Raud (och) Hake(?)... dessa märken efter Ky...»

Om namnet *Raudr* se U 245.

De båda sista bevarade runorna 24—25 **ky** kunna vara början till namnet **kyrip**. Möjligen har U 619 varit rest efter den Gyrid, som förekommer på U 618. I varje fall tillhöra ristningarna på de båda sandstenshällarna ungefärligen samma tid.

620. Finnsta, Bro sn.

Pl. 7.

Litteratur: D 1: 7. R. Dybeck, Reseberättelse 1860, 1866; UFT h. 3 (1773), s. 23.

Äldre avbildning: Dybeck a. a.

Runstenen står rest 200 m. NÖ om Finnsta gård, 3 m. VNV om vägen Finnsta—Lejondal. Ristningsytan är vänd mot Ö. Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Fånö», men stenen befann sig då (1863) på södra sidan av vägen.

Runstenen omtalas första gången av Dybeck och säges vara nyfunnen: »En byväg utgår midtför Hernevi norrut från landsvägen. Vid denna ligger byn Finstad, hvars egor gränsa till Hernevi, samt lägenheten Finstaberg, de två sednare skilda genom ett stycke af Finstads gårde. Runstenen, nyligen aftäckt, ligger der i ett dike icke långt från byvägen. Inskriften tyckes varit vänd från denna och tör utvisa landsvägens forna sträckning.» Inskriftssidan var, då stenen uppdagades, vänd nedåt. Stenen »kan svårigen resas der han nu ligger». — I beskrivningen till Geologiska kartbladet »Fånö» (1863) uppges, att stenen ligger kullfallen »i åkren ONO om Finsta». Sannolikt har den blivit funnen i åkern, uppgrävd och flyttad till diket, där den tills vidare blev liggande. Stenen har senare blivit rest på sin nuvarande plats.

Randig, flagrande stenart. Höjd 1,85 m., bredd 1,19 m. Stora stycken äro avslagna upptill på h. och v. sidan. En stor avflagring finnes på h. sidan. Ristningen är mycket ojämn, till följd av vittring. Delvis är den mycket djupt huggen och tydlig, delvis grund och otydlig.

Inskrift:

kunar : auk : ihul : ltu - uþr : sn kml : kþ : hulbi : ant : h - s : auk : kus mþr frmñ : slknasma : k . . .
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60
 - n trþan : uin .
 65 70

Gunnar ok Igull letu ... [br]oður sinn k[u]ml(?) . Guð hialpi and hans ok Guðs modir ...

»Gunnar och Igul läto ... sin broder minnesmärke. Gud hjälpe hans ande och Guds moder ...»

Till läsningen: Vid inskriftens början finnes sannolikt intet sk. 1 **k** är icke stunget. 4 **a** har bst endast på v. sidan om hst, och även denna bst är något osäker. 9 **i** har mitt på staven en grund utvidgning, som möjligen är huggen. Lika möjligt är dock, att det endast är en naturlig fördjupning. Av 14—15 **tu** finns endast nedre delen i behåll. Därefter har ett stort stycke av inskriften gått förlorat, omkring 12—15 runor. Efter 22 **n** har möjligen funnits ett sk. Alla runorna i 23—25 **kml** äro fullt säkra. R. 25 har knappast varit **u** eller **r**. 26 och 46 **k** äro icke stungna. R. 37 är skadad. 45—47 **mþr** är fullt klart. Alla runorna i 48—51 **frmñ** äro fullt säkra; 49 **r** är skadat. 53 **l** är säkert. Alla runorna i 52—59 **slknasma** torde kunna betraktas som säkra. Möjligen kan något sk ha funnits inom runföljden. Sk efter 59 **a** är tydligt. Bst i 60 **k** är svag.

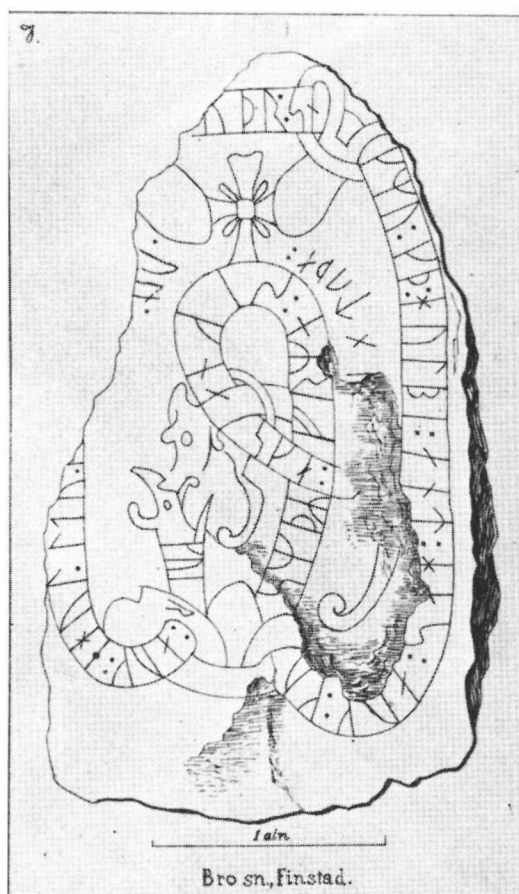


Fig. 12. U 620. Finnsta, Bro sn. Efter D 1: 7.

Dybeck: **kuir : auk : ehul · ltu · - . . . upr : sn kmu : kp : hulbi : ant : has : auk : kus mpa frma : siknaska : in tupa · uin ·** »Sista ordets medlersta runa eger upptill en ytterst svag rista och kan derföre vara l.»

Ristaren utelämnar i flera fall vokaler: 13—15 **ltu**, 17—20 **-upr**, 21—22 **sn**, 23—25 **kml** (?), 26—27 **kp**, 45—47 **mpa**. Dybeck förmodar, att 48—51 **frmn** (som Dybeck läser **frma**) är förkortad skrivning för *fru Maria*. I *UFT* 1873 översattes inskriftens senare del: »Gud hjelpe hans ande och Guds moder, fru M(aria?), signerskan(?). Men (nl. han vardt)(?) död å Vin(?).»

Om namnet *Igull* se E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 106.

621. Härnevi, Bro sn.

Pl. 8.

Litteratur: B 268, L 316, D 1: 4. J. Bureus, Fa 6 s. 93 n:r 6 (Aschaneus), Fa 5 n:r 32, Fa 1 s. 10; Ransakningarna 1667—84; J. Hadorph, Resejournal 1684 (i Peringskiölds Monumenta 3); J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 203; O. Celsius, Svenska runstenar (Fm 60) 1, s. 467; R. Dybeck, Brev ¹⁰/₇ 1860 (ATA, B. E. Hildebrands brevsamling); UFT h. 3 (1873), s. 22; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 74; Handlingar i ATA 1913, 1930.

Äldre avbildningar: P. Helgonius och J. Hadorph (i Peringskiölds Monumenta och B 268); Dybeck a. a.

Fragment av en runsten, står nu i kanten av en skogklädd kulle 3 m. S om landsvägen Stockholm—Enköping, 200 m. Ö om vägskelet vid Håtunavägen 250 m SÖ om Skälsta, 60 m.